

Studentův zápisník, kapitola 19. : A dál?

Co bylo dál babičko? Ptalo by se dítě. Roky kolem mne letěly a já z nich viděl jen rozmazané torzo. Jak se ukázalo, více věcí končilo, než aby pokračovalo. Škola uběhla jak voda, promoce a titul bakaláře, který si mohu napsat před jméno. Vztah s Bárrou byl fajn, ale taky byl ukončen neznámými silami, asi jsme ani jeden nebyli připraveno do života. Civilka po škole skončila tak rychle, že jsem ji pomalu ani nezaregistroval. V nemocnici čas běží obrovským tempem. Prosvištěly kolem mne i další pokusy o nějaký vztah, ale ani jeden nebyl trvalejší. Začal jsem pracovat, začal jsem stárnout a flirtování s kolegyněmi není to pravé. Přece jenom, většina má už manžela nebo přinejmenším snoubence a do takových věcí se nesluší zasahovat. To se fakt nedělá.

Začínám zjišťovat, že mi padají vlasy, takže za chvíli mě čeká holá hlava, na kterou díru do světa vztahů určitě neudělám. Prostě se ze mne stává starý, plešatý chlap. No, idylka. V uvozovkách . . .

Jedinou pozitivní věcí pracujícího, nezadaného muže je to jak si večer s kolegy zajde na pivo a může si postěžovat, jak ho jeho poslední přítelkyně opustila. Je smutné, jak tento celkem veselý příběh končí. Z kluka sršícího energií a sexuální touhou, se stává sice bohatý, ale pupkatý, plešatějící a nezadaný muž, který si najde nějakou obyčejnou ženu, protože už nemá na to, aby třeba ve vlaku oslovil nějakou hezkou slečnu, on už je přece starý a sešlý a ona by ho časem stejně odkopla.

A psát místo „Studentova zápisníku“ „Zápisník stárnoucího muže“ se mi taky nechce.